

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. An reservata oblita post Confessionem validam remaneant reservata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

2. At si pœnitens nova peccata reservata committat postlicentiam impetratam, debet quæstio resolvi, perpen-
sant concedentis intentione, perpen-
sant concedentis intentione, perpen-
sant concedentis intentione, perpen-

3. Omnis autem alius sententis, fusc' relatis à De Lu-
go l.c. n. 120. dico cum eodem, debere distingui duos
modos, sub quibus dari solet hujusmodi licentia à Supe-
rioribus, de qua hic loquimur. Primo, quando, five Con-
fessario, ut absolvat, five pœnitenti, ut absolvatur, datur
licentia ad absolutionem talis vel talis peccati, & tunc
non extendi eam concessionem ad commissam post
datam licentiam. Manifesta est ratio: quia in hac forma
concessionis se Superior restringit ad tale, vel tale peccatū.

4. Hinc Primum, si petas, sic *Volo absolvi à quodam pec-
cato reservato*, vel Confessarius petat: *Volo absolvere
quendam à peccato reservato*, & annuat Superior, non po-
teris absolvi, vel absolvere à peccato reservato commissio
post datam concessionem, neque à commissio post tuam
petitionem, seu postquam mandasti Confessario, ut eam
licentiam peteret. Ratio est, quia concessio intelligitur
facta iuxta petitionem; petitiō autem, & mandatum
ferunt de tali quodam peccato.

5. Hinc secundo, quando ejusmodi licentiæ concedun-
tur per Sacram Pœnitentiarum, & petitiō fuit facta pro
aliquibus peccatis, concessio autem fiat cum illa clausu-
la, *Super pramissis, seu à pramissis*, non conceditur li-
centia absolvendi à peccatis reservatis commissis post
licentiam impetratam, vel postulatam, quia hæc non fue-
runt Pontifici enarrata, ipse autem concedit super præ-
missis, id est, super enarratis. Neque obstat, quod, ex
vi Bullæ Cruciatæ, possint absolvi peccata reservata
commissa, etiam post sumptam Bullam, quamvis com-
missa ex ejusdem Bullæ confidentia, ut modo §. 2. ita-
minimus, non obstat, inquam, quia in hac potestate ab-
solvendi à reservatis, nullam restrictionem Bullæ tenor,
apponit in nostro casu.

6. Sed accedamus jam ad secundum modum. Quando
enim licentia sine mentione implicita, vel explicita talis
peccati concessa est, five pœnitenti, ut absolvatur, five
Confessario, ut absolvat, etiam si addatur (pro hac vice)
videtur posse ille absolvi, & hic absolvere à reservatis
commissis post ejusmodi licentiæ concessionem, imo, &
post ejusmodi concessionis acceptionem, dummodo
peccatum reservatum iteratum fuerit ante collatam ab-
solutionem. Ratio potest esse, quia hæc formula con-
cessionis non se arctat ad sola commissas, sensus enim est,
una vice, illum à reservatis absolvas: At iam ille sic, una
vice, absolvitur. Vnus tamen scopolus est hic maximè
declinandus, scilicet ne in longum tempus differatur
Confessio, de qua re mox n. 10. Dixi autem (*videatur*) nam
præcis hujus doctrinæ semper mihi scrupulosa visa est.

7. Hinc prudenter se gerat Confessarius petens à Su-
periore, vel à pœnitentia ejusmodi licentias, & ne illas
postulet eo modo, quo dictum est n. 4. & 5. Imò, neque
hoc modo dicto num. 6. ne scilicet scrupulis subjaceat
concessio, sed pro omnibus commissis reservatis, quæ
tempore Confessionis invenerit.

8. Dices, ex hac posteriore parte sequuntur duo ab-
solutæ. Alterum, dari ansam huic pœnitenti, ut committat
ante absolutionem illa reservata, quia iam est securus de
eorum omnium absolutione. Alterum; posse differre
dum Confessionem, & interim multa reservata eadem spe
confidenter admittere.

9. Respondeo, ad primum, id per accidens esse. Et sanè
sicut simile quod potest occurrere accipienti Bullam
Cruciatæ, vel aliud Iubilæum, & tamen id non iudica-
tur absurdum, quia iudicatur maius bonum, quod subdi-
na, liberetur à suis peccatis, & non abeat in desperationem,
quam quod permissio hæc sit occasio per accidens
peccandi. Ita in casu nostro, &c.

10. Ad secundum dico. Cum illa verba sub tempore
præsentis dicta (*Do licentiam pro hac vice*) sint accipientia
moraliter modo, semper per illa intelligitur decerni tempus
competens, & rationale ad ejusmodi absolutionem

Par. III.

impetrandam, non vero quocumque: unde, quia tota
hæc res dependet, ut dixi, ab intentione concedentis il-
lus (*Do tibi licentiam pro hac vice*) moraliter acceptum,
& iuxta mentem rationabilem dantis intellectum, vide-
tur significare dari licentiam pro quocumque etiam lon-
gissimo tempore, si nova reservata non admittas, quia ex
vna parte ut dictum est n. 1. est gratia facta, & ex alia
non est ratio; unde dici possit, gratiam illam fuisse in
hoc casu coarctatam ad tempus: At vero si nova admit-
tas, intelligendum est, dari licentiam pro tempore
præsentis, vel quod præsentis, prudentis iudicio, omni-
bus circumstantiis expensis æquipollat, quia, sic præ-
sumitur esse rationabilis voluntas licentiam ejusmodi
concedentis, ut dictum est.

11. An petens à Superiore licentiam, ut absolvat à re-
servato, intelligatur posse etiam ipse petens absolvi?
Negativè respondet pro nostris ex Societ. De Lugo de
pœn. disp. 20. n. 19. & Dian. p. 1. r. 8. ref. 48. fin. pro aliis;
expendi debere usum Religionis &c. Lege ipsum.

§. IV. An peccata oblita in Confessione valida remaneant
reservata.

1. Titius, tribus v.g. peccatis reservatis infectus, con-
fiteatur sine fraude duo, oblitus nimirum unius,
absolutionemque à potente absolvere reservata, reci-
pit: Inquiri, An hoc unum remaneat reservatum, ita ut
Titius pro illius absolutione confugere debeat ad Supe-
riorem, seu potentem absolvere reservata, an satis sit,
eam petere à quocumque communi Confessario?

2. Triplex est sententia, prima Suarii, de pœn. disp. 3. r.
sect. 4. n. 12. docentis reservationem ejusmodi casus
obliti cessare, non quidem semper, sed solum, quando
pœnitens accedit ad Superiorem modo quodam extra-
ordinario, hoc est, in ea circumstantia, in qua appareat ex-
pressè, vel tacite peti ab ipso absolutionem reservato-
rum, ut si, subditus tempore Iubilæi accedat ad deponen-
da peccata apud Superiorem, non autem cessare, quando
accedit ad eundem, more ordinario, pro Confessionibus
quotidianis & solitis. Ratio est, inquit, quia in postero-
re hoc modo nulla implicita voluntas est tollendi refer-
vationem: adeo vero, saltè tacite in priore, siquid tunc Su-
perior vult, ut pœnitens fruatur omni privilegio Iubilæi.

3. Secunda est Vasquez de pœn. ad q. 91. art. 3. dub. 5.
docentis cessare quidem reservationem prædictam,
quando pœnitenti concessa est facultas eligendi Confes-
sarium, per quam possit à reservatis absolvi, perinde,
accidit, quando pœnitens suscipit Bullam Cruciatæ, vel
Iubilæum, non vero, quando ipse pœnitens recurrit ad
Superiorem, ut apud ipsum Confessionem exhibeat. Ra-
tio est, inquit, quia in priori casu, præsumitur Superior
per Bullam, vel Privilegium concedere, quantum potest,
atque adeo præsumitur tollere reservationem casus quam-
vis obliti: at in posteriore non præsumitur, quia illud
peccatum oblitum non venit in iudicium, nec pro illo
pœnitens accipit à Superiore remedia sui peccati, qui vi-
detur finis reservationis, & ex alia parte tunc Superior
non exercet suam potestatem tollendi reservationem.

4. Tertia sententia est Iohannis De Lugo, disp. 20. sec. 7.
de pœn. n. 85. & deinceps. Castrop. de pœn. punct. 15. §. 6.
n. 3. quibus adde plures apud Avers. q. 17. de pœn. sec. 8. &
ap. Bossium de Iubilæo sect. 1. casu 29. Dicastill. apud Dia-
nam p. 1. r. 8. ref. 28. ubi disputat, an habens licentiam
te absolvendi pro hac vice, possit & vi talis licentiæ te
ab oblitis absolvere, aliorumque plurium, dicentium,
semper tolli reservationem, modo bona fide, ut dictum
est, illud peccatum sine culpa taceatur: Sicuti per eos-
dem, imò, etiam, per Suarium, Vasquez, tollitur Cen-
sura, seu excommunicatio reservata ab eo qui illam in-
culpabiliter oblitus, absolvitur à Superiore legitimo per
absolutionem à Censuris generalem. Ratio hujus tertiæ
sententiæ est, quia posito quod is, qui tunc absolvit, ha-
beat potestatem absolvendi à reservatis, præsumitur vel-
le absolvere, seu remittere, quantum potest, & quantum
item potest prodesse pœnitenti. Cum ergo possit refer-
vationem tollere non est, cur non tollat.

G 3

§. Dico

5. Dico (*Quantum potest*) nam, ut modo diximus, remanet in hoc pœnitente obligatio confitendi directe apud legitimam ordinariam Confessionarium hoc peccatum, sicuti alia peccata obligatio, cum sit à Christo Domino indulta, non potest tolli ab illo, qui solum absolvit illud peccatum indirecte, & superius nunc, solum, abstulit reservationem, quam inferre poterat, non vero directe absolvit peccatum, quod sibi non fuit expositum. Hæc sententia ceteris videtur probabilior, atque ex ejus ratione facile fundamentis duarum præcedentium responderi potest.

6. Inquires. Cuinam Confessario est deinde aperendum ejusmodi peccatum oblitum? certum enim est, ut dicimus, debere subdi clavibus, ut directe absolvatur. Respondeo. Non necessario opus erit illud aperire Superiori, vel ejus Delegato potenti absolvere à reservatis, quia iam reservatio est ablata, ut dictum est: sed satis erit si subdatur Confessario communi approbato valenti absolvere à mortalibus, nam non sufficit, si subdatur Sacerdoti simplici, hic enim non habet potestatem absolvendi directe mortalia, sed solum venialia, ut expresse docet Delugo l.c. num. 8. cum Suario, & Vasquez, & nos item iudicamus in *Methodo Confessionis*, lib. 2. c. 10. §. 3. à n. 55. in fine.

§. V. An enarrata in Confessione invalida remaneant reservata. Quid de oblitis in eadem?

1. Dico Primo, Si Confessio fuit invalida, quia dolose tacuisti, vel peccatum aliquod reservatum, vel aliquod mortale non reservatum, non cessabit ejus reservatio, ut docet ibidem De Lugo, n. 106. quidquid benignius videatur concedere Castr. de pœn. p. 15. §. 6. n. 2. Ratio est, quia præsumi, nec debet, nec potest, Superiorem velle tollere reservationem ab eo, qui sic fraudulenter se gerit.

2. Dico secundo, cum eodem n. 102. Confessio fuit invalida ob alia capita, ob defectum v.g. doloris, seu propositi, valde probabile est, tolli reservationem illorum peccatorum, quæ confessus est apud potentem absolvere à reservatis. Ratio est: quia licet ab illorum reatu absolutus non facit propter Confessionem invalidam, tamen jam tunc Superiori presentati, ab eo pœnitentiam, & medicinam de ejusmodi reservatis recepturus, ergo non est, cur reservatio auferenda non sit. Notat vero ibidem recte ex Vasquez De Lugo te debere observare, quæ imposita tibi fuerint in illa Confessione, quamvis invalida, quia sub onere illa præstandi, videtur Superior, eam reservationem abstulisse.

3. Atque id verum est, etiam, quando ejusmodi Confessio facta invalidè fuit apud Delegatum, v. g. apud Confessarium electum per Bullam Cruciatæ, vel apud Confessarium à Prælato tibi concessum, ad Absolutionem peccati tui reservari. Nam licet ii Delegati non habeant potestatem absolvendi, nisi in Sacramento Pœnitentiæ, quod in hoc casu supponitur invalidum, tamen ex usu, & benignitate Ecclesiæ, ipse Superior intelligitur tollere reservationem illam, quoties pœnitens se præsentat Delegato legitime constituto ab eodem Superiore. Ita Trullenchi, de Bull. Cr. lib. 1. §. 7. c. 2. d. 3. Castrop. de pœn. pu. 15. §. 6. n. 5. De Lugo de pœn. disp. 20. sec. 7. alique ap. Dian. p. 1. tr. 11. num. 18. & p. 3. in addit. resol. 16.

4. Si in Jubilæo simile quid occurrat, ex alio capite potest evenire, ut in casu, de quo loquimur, non tollatur reservatio, quia nimirum ex vera sententia in Jubilæo requiritur Confessio valida, saltem, quando quis peccatis mortalibus aggravatur: Si ergo Confessio tunc est invalida, tu non lucraberis Jubilæum, & consequenter, nec Jubilæi beneficiis, inter quæ est ablatio reservationis, si frui poteris.

5. Comitulus, in resp. moral. l. 1. g. 30. & Henric. l. 7. c. 11. n. 4. tolli etiam in Jubilæo, prædictam reservationem pu-

tant quibus non assentior, quia etiam, si probabilis sit Confessio non requiritur ad Jubilæum acquiritur eo, qui non habet mortalia, at in eo, qui in Jubilæo requiritur omnino, nec sufficere contritionem, per De Lugo, de pœn. disp. 17. n. 103.

6. Dico tertio. Difficile mihi est, decernere an reservatio peccati bona fide obliti, atque adeo, quæ quis non confessus est, tollatur in his Confessionibus validis ex proxime dictis capitulis. Nam, ex una parte is non accipit Pœnitentiam, vel remedia à potestate absolvi, ut fuit in casu n. 2. quia non enarravit peccatum reservatum, cuius per inadvertentiam oblitus est, ergo non poterit gaudere benignitate dictæ alia parte, ipse nam se præsentavit Superiori vel ejus Delegato, paratus illud peccatum enarrare, si oblitus fuisset, ergo non videtur privandus dicta benignitate Ecclesiæ qua reservatio peccatorum oblitum tollatur, ita tenet Delugo de pœn. disp. 20. n. 106. Verum ego habeo quæ esse paratum, non videtur esse ad hoc sufficiens decernunt sapientes.

§. VI. An cum quis absolvitur, remaneat absolutio excommunicationis oblitæ.

1. Hactenus egimus de peccatis oblitis, nunc tractemus de oblitis excommunicationibus dictam An, scilicet quando Confessor præmittit Absolutionem à Censuris per illa, vel similia verba Absolve te à omni excommunicatione, in quantum possum, & indigeatque Absolutionem à peccatis, an, inquam, per prædictam Absolutionem deleatur excommunicatio, per pœnitentem erat irretitus, sed ejus inmemor, Confessor nequaquam aperuit.

Respondeo, ut dixi, Lib. 2. meth. conf. cap. 1. §. 1. n. 55. posito quod Confessarius habuerit potestatem seu Iurisdictionem ad ejusmodi excommunicationem auferendam, deleri: unde postea pœnitens illiusmodi datus, illius Absolutionem non indigebit. Ratio est, quia Confessor semper habet, habereque debet intentionem simpliciter, absolutam absolvi quantum licet potest, servandique partes omnes officii sui quas non licet, si absolvere intenderet à peccatis, & non Censuris, quod propter eandem rationem est verum, non solum in Confessario ordinario, sed etiam in Delegato notat Coninch. disp. 8. de pœn. de 12. n. 94. Castrop. de pœn. p. 15. §. 6. n. 3.

Si Confessarius careat Iurisdictione ad absolventem eam excommunicationem oblitam, illam non debet nimis manifestum. Quare quando ea in membris vocabitur, legitimo Superiore indigebit.

2. Dixi (quantum licet potest) quare, si in prædicto, seu in Jubilæo esset forma, ne possit licet quæ absolvi, nisi aliqua conditione adimpleta, v. g. nisi satisfacta parte, non conferretur Confessor per illud oblitum, nisi omni excommunicatione, absolvi, si parti minime satisfactum, ut rectè notat De Lugo disp. 16. sec. 11. Ratio est, quia ut dictum est, Confessor solum habet habereque præsumitur intentionem absolvi quantum quantum valide, & licet potest.

3. Petes si Confessor absolvere potens, absolvi peccatis, dicendo Absolve te à peccatis tuis, nulla præmissa formula Absolutionis à Censura, ut eia, non solet in brevibus Confessionibus, & non raro, iniculo mortis, remanebitne ignarus suæ, immo, & inculo mortis, remanebitne, inquam, absolutus ab illa Confessarius potest absolvere?

4. Respondeo, Remanentem, ut docet Suarez, de Censur. disp. 10. sect. 3. num. 9. Ratio est, quia in illa Absolve te à peccatis, involuitur Absolutio à quocunque vinculo nato ex peccatis, atque adeo à Censuris; Cum igitur ejusmodi Confessor supponatur velle licet fungi suo munere, supponitur etiam absolute vinculo Pœnitentem absolventem, quocunque